Η φυσική τάξη ενός ελεύθερου ενός ελεύθερου συστήματος είναι η μόνη ευσταθής και μαξιμαλιστική

Του Αποστόλου Λ. Πιέρρη

Η πραγματικότητα έχει έναν ουσιαστικό σκληρό πυρήνα, που περιβάλλεται από μια ρευστή φαινομενικότητα. Επιπλέον, ουσία και φαινόμενο δεν είναι ασυνάρτητες παράμετροι της ύπαρξης: η φαινομενικότητα είναι το φαινόμενο του όντος, όχι του μη όντος. Το φαινομενικό είναι ένας ιριδισμός του πραγματικού. **Η ροή της φαινομενικότητας έχει δηλαδή νοματέλεια που καθορίζεται από την ουσία της πραγματικότητας.**

Όσοι επενδύουν στην φαινομενικότητα μη προσέχοντας την υποκείμενη ουσιαστική βάση της πατούν σε κινητή άμμο. Η πραγματικότητα σπάει τα μούτρα σε όσους (κάνουν ότι) δεν την κοιτάζουν. Και είναι πιο σκληρή όχι σε εκείνους που συγκέουν το φαινόμενο με την ουσία της πραγματικότητας λόγω περιορισμένης διανοητικής όρασης, αλλά στους "επιτήδειους" που πιστεύουν ότι μπορούν να βραχυκυκλώσουν την φυσική τάξη της ουσίας των πραγμάτων. Οι "έξυπνοι" την πληρώνουν πάντα σκριβώτερα σε ένα κατάλληλο βάθος χρόνου. **Ο τακτικισμός, έχω γράψει επανειλημμένα, είναι κάκιστη, αναποτελεσματικώτατη στρατηγική.**

Είναι δύσκολο να κινηθείς εύστοχα σε ένα φυσικό περιβάλλον με γνώμονα την ουσία των πραγμάτων: θέλει αξία, γνώση, ουσία, θέλει ύψιστη φυσική κατάσταση και πραγματικές ικανότητες, θέλει θυσίες προστοιμασίας η αρετή της ετοιμότητας.

Ο πονηρός δεν μπορεί να ανταποκριθεί σε τέτοιες απαιτήσεις μόνιμης ανωτερότητας. Είναι "αεριτζής" από την φύση του. Αλλά και δεν μπορεί επίσης να αντεπεξέλθει στις επικίνδυνες συνθήκες ενός αριστικτικού βίου με τις αντίστοιχες κυνηγετικές δεξιότητες. Δεν θέλει ούτε την σκληρή φυσική τάξη της ουσίας του όντος, ούτε την ρευστότητα της φαινομενικότητας.

Φτιάχνει λοιπόν φανταστικά το τερατώδες υβρίδιο που ταιριάζει στην φυσική ανημποριά του: μια μόνιμη επιφανειακότητα. Και θεσμοθετεί έτσι αυθαίρετα το πεδίο όπου μπορεί να παίζει με επιτυχία. Δεν είναι επομένως περίεργο ότι οι κανόνες του παιχνιδιού γίνονται έτσι ώστε να βολεύεται η φυσική του ανικανότητα. Ο κόσμος του "έξυπνου" είναι συνεπώς μια φαινομενικότητα που, χωρίς να χάσει την ρηχότητά της, ευνοιχίζεται ώστε να της αποκοπεί και αυτός ο δυναμισμός της ρευστότητάς της. Έται φθάνουμε στο απεχθές φαινόμενο μιας "εικονικής ουσίας": στην τεχνητή τάξη. Η τεχνητή τάξη είναι ο τρόπος με τον οποίο η αδυναμία προσπαθεί πονηρά να υπερβεί τον εαυτό της.

Η πονηρία αυτή του να επιτύχεις περισσότερα από την αξία σου μπορεί να είναι, τρόπον τινα, συνειδητή ή ασυνείδητη. Συνειδητή λέω αυτήν η οποία ενεργεί σε ένα χώρο όπου η φυσική τάξη της ουσίας θα ίσχυε αυτόματα εάν τα πράγματα αφήνονταν στις ελεύθερες αποδιευθετήσεις των συσχετισμών των. Η συνειδητή πονηρία ενείται σε ένα τέτοιο σύστημα κανονικά περιθωριακή. Χώρος της φυσικής τάξης είναι η ζώνη του αυτογενούς πολιτισμού: οι περιοχές των μεγάλων ποταμών σε Κίνα και Ινδία και Μεσοποταμία, η Μέση Ανατολή, η Μεσόγειος, οι ΗΠΑ και το Βόρειο Μεξικό - χοντρικά από τον Τροπικό του Καρκίνου μέχρι βόρειου γεωγραφικού πλάτους 44°. Βορειότερα ευρίσκονται οι περιοχές της βαρβαρότητας που εκπολιτίζονται μόνο με την βία της τεχνητής τάξης. Εδώ η πονηρία της ανεπάρκειας είναι συστατική και ασυνείδητη, είναι καθολικός όρος ανεπτυγμένης ύπαρξης. Η πονηρία που συστατικά υπόκειται σε κάθε τεχνητή τάξη ξεσπά σπαρέγκλιτα στην συστηματική διαφθορά του συστήματος όταν το σύστημα ευρίσκεται στην ζώνη αυτογενούς πολιτισμού όπου επικρατεί η αρχή της φυσικής τάξης. Το τεχνητό σύστημα είναι κατ' ανάγκην διεφθαρμένο. Η αναπόφευκτη διαφθορά του το υποσκάπτει σταθερά. Στο τέλος, η ηγετική πονηρία του απομονώνεται, ακόμη και εάν η αντικειμενική της βάση είναι διαδεδομένη μέσα στο κοινωνικό σώμα. Έτσι καταλύεται το τεχνητό σύστημα ή καθίσταται μόνιμα ανενεργό. Αλλά οι φυσικές διαδικασίες χρειάζονται χρόνο για να τελεσφορήσουν.

Ένα τεχνητό σύστημα, ακριβώς γιατί είναι τεχνητό, ακριβώς δηλαδή γιατί αντιστρατεύεται την φυσική ελευθερία του όντος, χρειάζεται υπέρογκη κατανάλωση ενέργειας για να διατηρηθεί στην ύπαρξη. Από το προϊόν της δράσης των μελών ενός συστήματος που ευρίσκεται υπό το βάρος μιας τεχνητής τάξης, ένα μεγάλο κομμάτι απορροφάται για την στήριξη αυτού του βάρους. Αντιθέτως ένα σύστημα που λειτουργεί υπό τον μέγιστο βαθμό αυτοπροσδιοριστίας του αποδίδει την μέγιστη ενέργειά του. Η φυσική τάξη που προκύπτει από την ελεύθερη αυτορρύθμιση ενός συστήματος πολλαπλασιάζει το δραστικό δυναμικό των μελών του συστήματος. Η ολοκλήρωση των μελών στο όλο του συστήματος είναι τότε οργανική και παράγει ενέργεια - ώστε το συνολικό ποσόν της ενέργειας αυτής να είναι μεγαλύτερο από αυτό που θα παρήγαν τα μέλη καθ' εαυτά χωρίς την ολοκλήρωση. Απεναντίας, η τεχνητή ολοκλήρωση ενός συστήματος αφαιρεί ενέργεια από το άθροισμα των ενεργειών των αυτοτελών δράσεων των μελών του συστήματος. Η τεχνητότητα είναι η βασική "μαύρη τρύπα" κάθε συστήματος, είναι η καταβόθρα της παραγόμενης ενέργειάς του. Η λειτουργία του συστήματος υπό το ανελεύθερο καθεστώς μιας τεχνητής τάξης συμβολίζεται από τον μύθο των Δαναΐδων: είναι σαν να κουβαλάς νερό με τρύπιο πιθάρι.

Η φυσική τάξη ενός συστήματος είναι ουσιαστική πηγή ενέργειας. **Η ελευθερία σε ένα σύστημα πολλαπλασιάζει το δυναμικό της δράσης του: γεννά πλεόνασμα ενέργειας, αντί να δαπανά από την παραγόμενη ενέργεια των μελών του. Η φυσική τάξη εκφράζει τους κανόνες λειτουργίας ενός συστήματος υπό την μέγιστη ελευθερία κινήσεώς του, χωρίς δηλαδή εξωτερικούς δεσμούς περιοριστικούς της ελευθερίας κινήσεώς του. Ελευθερία, φυσική τάξη και οικεία θέσμιση ενός συστήματος πάνε μαζί αλληλοσυναρτώμενα αδήριτα.**

Δύο σημεία χρειάζεται να προσεχθούν ιδιαίτερα σε αυτή την θεωρία των φυσικών συστημάτων. Πρώτον, μερικές φορές, και λόγω συγκυριακών ευνοϊκών συνθηκών, η συμβατική τάξη της τεχνητότητας μπορεί να φαίνεται ότι παράγει μεγάλο όγκο έργου, αντίθετα με τα προβλεπόμενα της γενικής θεωρίας. Αλλά αυτό, και εάν συμβαίνει, είναι πάντοτε σχετικά βραχυπρόθεσμο, εξαρτώμενο πρωτίστως από την διατήρηση της εξωτερικής ευνοϊκής συγκυρίας. Έπειτα, η φύση του παραγόμενου έργου θα είναι τότε αναγκαστικά τεχνητή, όπως και η λειτουργικότητα που το παρήγαγε. Για παράδειγμα, εάν το σύστημα είναι η κρατική ολοκλήρωση μιας κοινωνίας, τότε η τεχνητή και συμβατική θέσμισή της ενδέχεται να προκαλέσει την εκτέλεση μεγάλων αντιπαραγωγικών έργων, έργων δηλαδή των οποίων το συνολικό (οικονομικό ή άλλο κατά περίπτωση) αποτέλεσμα είναι σούμπετρο, δυσανάλογα μικρό, προς την ενέργεια που απαιτείται να δαπανηθεί προς πραγματοποίησή των. Αυτό μπορεί να γίνει όταν, φερ' ειπείν, υπάρχει διαθέσιμη έξωθεν ενέργεια (π.χ. οικονομικοί πόροι διαφόρων ειδών) που μπορεί να χρησιμοποιηθεί μέσα στο σύστημα. Βεβαίως η διάθεση αυτή ανωφελούς στην ουσία ενέργειας συνεπισύρει βαρύτατες υποχρεώσεις - κατά πολύ βαρύτερες από τις πιστωτικές υποχρεώσεις που ο δανεισμός τέτοιας ενέργειας μέσω των κανονικών οδών (και όχι με πακέτα επιδοτήσεων) θα συνεπήγετο.

Πέραν τούτου, επειδή η ενέργεια αυτή δεν δημιουργήθηκε αμέσως ή εμμέσως μέσα από τις διαδικασίες παραγωγής και διανομής του συστήματος, η τροφοδοσία του συστήματος με αυτή δεν λειτουργεί διορθωτικά των δυσκαμψιών και αναποτελεσματικοτήτων του συστήματος, αντιθέτως συντηρεί το σύστημα στην νοσηρή κατάσταση που ευρίσκεται, και μάλιστα τείνει να την χειροτερεύσει βάσει του θεμελιώδους νόμου της διαρκούς υποβάθμισης κάθε όντος που έχει κάσει τον εσωτερικό δυναμισμό του.

Έτσι η τεχνητή διέγερση και η συνεπακόλουθη διόγκωση τεχνητού (άχρηστου) έργου, που χαρακτηρίζει τέτοιες καταστάσεις, συμπορεύεται με την γενική υποβάθμιση της λειτουργικότητας του συστήματος που τις πάσχει, και με την επιδεινούμενη διαφθορά του. Κλασσικό παράδειγμα τέτοιου αφύσικου συστήματος, όπου οι εξωτερικές εισροές πόρων (από την Ευρωπαϊκή Ένωση) προκαλούν μια αντιπαραγωγική διέγερση φαινομενικής παραγωγικότητας, είναι το ΝεοΕλληνικό σύστημα των ημερών μας.

Δεύτερο σημείο ιδιαίτερης προσοχής στην εφαρμογή της γενικής θεωρίας των φυσικών συστημάτων που σκιαγράφησα παραπάνω, είναι ότι ενώ αναμφισβήτητα το **ελεύθερο** σύστημα φυσικής τάξης είναι το μόνο σύστημα ευσταθούς ισορροπίας και μέγιστης απόδοσης - εντούτοις το **απελευθερούμενο** σύστημα είναι πιθανό να παρουσιάζει έντονες ταλαντώσεις προσαρμογής που σε βραχυπρόθεσμο προοπτική - θα **απορροφούν** ενέργεια, αντί να παράγουν πλεόνασμα ενέργειας. Αυτό γίνεται γιατί η απελευθέρωση ενός συστήματος από καταπιεστικό φορτίο συμβατικής τεχνητότητας συνεπάγεται μείζονα αναδιάρθρωση των λειτουργιών του, δηλαδή αποδόμηση και νέα δόμηση της θέσμισής του, της θεσμικής του δομικής και λειτουργικής διάρθρωσης. Η διαδικασία αυτή επαναδιευθέτησης της λειτουργικότητάς του θα δημιουργήσει αναπόφευκτα, ιδιαίτερα στην αρχή των εξελίξεων, προβλήματα στην αποτελεσματική κατανομή πόρων και στην συνδιάταξη παραγωγικών παραγόντων, με συνέπεια την εσωτερική κατανάλωση ενέργειας που θα μειώνει αντίστοιχα το διαθέσιμο τελικό προϊόν του συστήματος για όσο διάστημα η απαιτούμενη αναπροσαρμογή περνάει την αποδοτική κυρίως φάση της.

Αυτά ισχύουν για κάθε σύστημα, για κάθε σύνολο μελών που αλληλοσυναρτώνται σε ένα όλο. Η θεωρία έχει σε τελευταία ανάλυση φιλοσοφική θεμελίωση, την οποία έχω επεξεργασθεί σε βιβλίο μου, αλλά και εμπειρική επαλήθευση που έχω δώσει σε εργασίες μου για την περίπτωση τόσο πολιτικοϊστορικών όσο και οικονομικών πεδίων. Τα συμπεράσματα ελέγχονται ασφαλή στο επίπεδο κρατών, όπως και, πράγμα που μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα τώρα, για την ανάλυση των εξελίξεων στην περιοχή μας, στο επίπεδο γεωπολιτικών χώρων.

Το ΒαλκανοΜικρασιατικό γεωπολιτικό πεδίο είναι ένας χώρος εξαιρετικά υψηλής συνοχής. Το δυναμικό του πεδίου αυτού, όταν είναι συντονισμένο, είναι ιδιαίτερα ισχυρό, με καθοριστικές έως σημαντικές επιρροές σε μια τεράστια περιοχή γύρω του. Το γεγονός αυτό έχει μεγάλη σημασία για δυο κυρίως αιτίες. (α) Λόγω της σπουδαιότητας του Μεσανατολικού χώρου (από την Κασπία μέχρι την Λιβυκή έρημο). Η σταθερότητα του Μεσανατολικού χώρου εξαρτάται ιστορικά από την ολοκλήρωση του ΒαλκανοΜικρασιατικού. Και (β) λόγω της κατευναστικής δράσης που η ολοκλήρωση του ΒαλκανοΜικρασιατικού χώρου έχει πάνω στην εγγενή αστάθεια της Ευρώπης, στην εξισορρόπηση δηλαδή των αντιθετικών ροπών των διαφόρων συστατικών μερών της γεωγραφικής Ευρώπης από την Αγγλία μέχρι την Ρωσσία.

Το ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο θα είχε από μόνο του εισέλθει και προχωρήσει στην αυτόματη οδό του επανασυντονισμού του λίγο μετά την τελική αποσύνθεση της τελευταίας αρχής πολιτικοϊστορικής ολοκληρώσεώς του, της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Αλλά ενώ άρχισε η σχετική διαδικασία στην πράξη από το 1930, δεν επέπρωτο να συνεχίσει την φυσική πορεία της. [Πβ. το προηγούμενο άρθρο μου στον "Εθνικό Κήρυκα" 12/2/2001]. **Η Ευρωπαϊκή αστάθεια αναχαίτισε τις ολοκληρωματικές εξελίξεις, πρώτα με την δημιουργία της νέας ΕλληνοΤουρκικής ρήξης μετά το 1955, και, τελευταία, με την διάλυση της Σερβικής ολοκλήρωσης του Νοτιοσλαυικού χώρου.**

Αναφερόμενος στην Ευρωπαϊκή αστάθεια, εννοώ την εγγενή ασυμβατότητα και ανισορροπία του Ευρωπαϊκού χώρου (είτε με **την γεωγραφική, είτε με την στενώτερη ιστορική έννοια του όρου), τον απόλυτα ασυντόνιστο και ανολοκληρώσιμο χαρακτήρα** του. Ακόμη εντονώτερα φαίνεται η θεμελιακή εσωτερική ασυμβατότητα της Ευρώπης μέσα από την χιμαιρική αυτοπικότητα του Ευρωπαϊσμού. Η αυτοαντιφατικότητα του Ευρωπαϊσμού καθιστά απελπιστικά ενεργειοβόρες και τραγικά καταστροφικές, πάντοτε δε αναποτελεσματικές, τις προσπάθειες συντονισμού και ολοκλήρωσης του Ευρωπαϊκού χώρου.

Χρήσιμο είναι να ξαναδιατυπώσω και από μια άλλη γωνιά την συστατική ασυμβατότητα των Ευρωπαϊκών τμημάτων, αυτό που έχει κάνει τον Ευρωπαϊκό χώρο να μην έχει ολοκληρωθεί ποτέ στην ιστορία και που εξηγεί γιατί δεν είναι δυνατόν να ολοκληρωθεί. Η οργάνωση της δραστηριότητας του Ευρωπαίου ανθρώπου (Ευρωπαίου εν προκειμένω με την ιστορική έννοια του όρου, αυτή δηλαδή η οποία αναφέρεται στην Τευτονική, Γερμανογενή Ευρώπη που προέκυψε μετά τους πρώτους μεταχριστιανικούς αιώνες) είναι τεχνητή εξ αρχής. Κείμενη **εκτός της "ευκράτου" ζώνης του πολιτισμού, η κρίσιμη μάζα του ιστορικού Ευρωπαϊκού χώρου μπορεί να εκπολιτισθεί μόνο με την σιδηρά πειθαρχία μιας συμβατικής τάξης.**

Αυτό το χαρακτηριστικό ευρίσκεται στην βάση του **ομογενοποιητικού εθνικού κράτους και των βαρειών δομών της Ευρωπαϊκού τύπου πολιτικής ολοκλήρωσης της κοινωνίας που συνιστούν το εθνικό κράτος. Το ίδιο γεγονός εξηγεί και τον ιδιότυπο κατευθυντικό και προστατευτικό καπιταλισμό που ανέπτυξε η Ευρωπαϊκή θέσμιση της κοινωνίας, ένα οικονομικό σύστημα περιοριστικό των φυσικών ισορροπιών μιας πραγματικά ελεύθερης αγοράς που λειτουργεί υπό συνθήκες ανοικτού και αξέος ανταγωνισμού.**

Η ουσία της ελεύθερης αγοράς με την γενική έννοια του όρου (ως ανθρώπινου συστήματος φυσικής ισορροπίας επιτυγχανόμενης μέσω αυτόματων αλληλοδιευθετήσεων στην οικονομία ή σε οποιοδήποτε άλλο τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας) αναδύεται στο προσκήνιο της ιστορίας με τον παραμερισμό της τεχνητής Ευρωπαϊκής τάξης και την άνοδο του Αμερικανικού δυναμικού μοντέλλου ανθρώπινης αυτοπραγμάτωσης.

Η ανάγκη για μια σιδηρά πειθαρχία δοτής κανονιστικότητας αυθαίρετα συμπεπηγμένης, η ανάγκη δηλαδή για την καταναγκαστική επιβολή μιας τεχνητής τάξης στο Ευρωπαϊκό οικοδόμημα, προκύπτει από τον θεμελιώδη "βαρβαρισμό" της Ευρώπης, την αδυναμία της να παραγάγει αυτογενώς πολιτισμό, να εμπεδώσει αυθυπόστατα τέτοια διάρθρωση της ανθρώπινης ύπαρξης που να εκφράζει την φύση της και να την ενεργοποιεί στο έπακρον. Ο Ευρωπαϊκός χώρος στον ιστορικό του πυρήνα κείται εκτός της "ζώνης πολιτισμού". **Η επιβολή συμβατικής τάξης που δεν συναρτάται προς την φύση του χωρολογικά προσδιορισμένου ανθρώπινου παράγοντα, και δεν προκύπτει οβίαστα από αυτήν, οδηγεί** από το όλλο μέρος σε μια αναγκαστική πολυδιάσπαση του χώρου, πέρα από την ταυτόχρονη δράση και άλλων παραμέτρων που ωθούν στην ίδια κατεύθυνση πολυμερισμού. Μια τεχνητή τάξη δεν μπορεί να καλύψει όλο τον χώρο με ένταση, ικανή να τον οδηγήσει σε ολοκλήρωση. Έτσι υπήρξαν, και δεν μπορούσαν παρά να υπάρξουν, πολλά εθνικά κράτη και όχι ένα εθνικό κράτος εφ' όλου του χώρου της ιστορικής Ευρώπης. Πάνω στην τεχνητότητα της Ευρωπαϊκής τάξης θραύεται αναγκαία κάθε απόπειρα Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Μαζί με την ανοικεία μεταφορά του μοντέλλου του Εθνικού κράτους, η επιβολή του Ευρωπαϊκού, εξ ίσου ακατάλληλου, μοντέλλου διακρατικών σχέσεων στον δικό μας χώρο του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου, εδημιούργησε συνθήκες μόνιμης αστάθειας. **Στον χώρο μας ξέρουμε και αναγνωρίζουμε είτε φυσική τάξη είτε αταξία.** Απορρίπτουμε και περιφρονούμε πάνω απ' όλα οποιαδήποτε τεχνητή, συμβατική τάξη. Το δοτό σποβάλλεται ως ξένο σώμα. Κατά το μέτρο που γίνεται προσπάθεια να επιβληθεί τεχνητή τάξη, καταναλώνεται αντιπαραγωγικά τεραστία ποσότητα ενέργειας, ενώ μειώνεται ταυτόχρονα δραματικά το δυναμικό της λειτουργικότητας του συστήματος. Χειρότερο ακόμη, το σύστημα αποσταθεροποιείται ριζικά και μόνιμα.

Η εισαγόμενη, από την Ευρώπη, μιμητική τεχνητότητα των ρυθμίσεων στο ΒαλκανοΜικρασιατικό γεωπολιτικό πεδίο το αποδυναμώνει και το αποσταθεροποιεί. Για να περιορισθώ στην σύγχρονη ιστορία. του πεδίου, οι ιδιαίτερες εστίες αστάθειάς του είναι εστίες ανωμαλίας, εστίες δηλαδή αθέτησης της φυσικής τάξης και επιβολής τεχνητής. Η τεχνητή τάξη σε ένα πεδίο φυσικά ολοκληρώσιμο χρειάζεται βία για να επιβληθεί και βία για να διατηρηθεί. Η βία της ανωμαλίας γεννά επί πλέον βία αντίδρασης σε αυτήν. Δυο συγκρουόμενες διαδικασίες βαίνουν κατ' αυτόν τον τρόπο ταυτόχρονα εντός του συστήματος: μια ενδογενής, αποκατάστασης των φυσικών δομών και ρυθμών του αφ' ενός, μια βίαια, επιβολής τεχνητών ρυθμίσεων αφ' ετέρου. Η αύγκρουση των δυο αυτών ροπών ενεργοποιεί αρνητικά κάθε εστία και γραμμή έντασης στο σύστημα, που χωρίς την σύγκρουση θα λειτουργούσαν θετικά ως παραγωγικά δυναμικά ηυξημένης δημιουργικότητας.

Παρόλα αυτά, οι Ευρωπαϊστικές elites των χωρών του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου, όπου κυριαρχούν, επιμένουν στην στήριξη των αδιέξοδων τεχνητοτήτων που οι ίδιες στοιχειοθέτησαν, και τούτο το κάνουν παρά την τεράστια αντιπαραγωγική και ανορθολογική κατανάλωση ενέργειας που απαιτείται, και την αστάθεια που συνεχώς εισάγεται στο σύστημα με αυτόν τον τρόπο.

Τυπικό παράδειγμα της αναγκαστικής σύζευξης τεχνητότητας - αστάθειας παρουσιάζει το "κρατος των Σκοπίων".

Και με αυτό θα αρχίσω την εφαρμογή της θεωρίας των φυσικών συστημάτων στην ανάλυση της γεωπολιτικής κατάστασης του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου σήμερα.